

Arrest

nr. 87 222 van 10 september 2012
in de zaak RvV X /

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ethiopische nationaliteit te zijn, op 18 juli 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 4 juli 2011 houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13^{quater}), diezelfde dag aan verzoeker ter kennis gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 juli 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 augustus 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. WOUTERS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker vroeg op 23 maart 2010 asiel aan bij de bevoegde Belgische autoriteiten.

Op 25 maart 2010 werd verzoeker gehoord door de Dienst Vreemdelingenzaken nopens de aan zijn asielaanvraag ten grondslag liggende motieven.

Op 29 maart 2010 werd zijn asielaanvraag overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

Op 21 februari 2011 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen de beslissing waarbij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werden geweigerd aan

verzoeker. Tegen deze beslissing diende verzoeker beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad), die bij arrest nr. 62 748 van 1 juni 2011 het beroep verwierp en eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker weigerde.

Op 10 juni 2011 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten-asielzoeker (bijlage 13^{quinqies}).

Op 15 juni 2011 diende verzoeker een tweede asielaanvraag in.

Op 30 juni 2011 werd verzoeker gehoord nopens de aan zijn tweede asielaanvraag ten grondslag liggende motieven.

Op 4 juli 2011 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing houdende weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13^{quater}).

Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;

Overwegende dat

de persoon die verklaart te heten B. B. (...)

geboren te Y. (...), op (in) (...)1977

en van nationaliteit te zijn : Ethiopië

die een asielaanvraag heeft ingediend op 15.06.2011

Overwegende dat betrokkene op 22.03.2010 een eerste asielaanvraag indiende; door het Commissariaat- generaal voor de vluchtelingen en staatlozen (CGVS) op 22.02.2011 een beslissing 'weigering vluchtelingenstatus + weigering subsidiaire bescherming' werd genomen omdat er geen geloof werd gehecht aan zijn verklaringen; betrokkene op 02.03.2011 bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) beroep aantekende tegen deze beslissing; de RVV op 07.06.2011 een arrest velde waarbij de beslissing van het CGVS werd bevestigd; betrokkene op 15.06.2011 een tweede asielaanvraag indiende; betrokkene zich nog steeds beroept op de asielmotieven die hij tijdens zijn eerste asielaanvraag heeft aangebracht; betrokkene een rapport van Amnesty International 2010 (internet) aanbrengt; betrokkene niet kan aantonen dat deze informatie betrekking heeft op zijn persoonlijke situatie; betrokkene niet kan aantonen dat hij dit rapport niet tijdens zijn vorige asielprocedure had kunnen aanbrengen; betrokkene een internetartikel aanbrengt over Ginbot 7; dit document niet van die aard is dat het de appreciatie van het CGVS en de RVV inzake zijn asielrelaas kan wijzigen; betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Wet van 15 december 1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.

In uitvoering van artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de koninklijke besluiten van 19 mei 1993, 11 december 1996 en 27 april 2007, wordt genoemde het bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 7 (zeven) dagen.”

2. Onderzoek van het beroep

Voor een goede rechtsbedeling worden het eerste en het tweede middel samen behandeld.

In het eerste en het tweede middel voert verzoeker de schending aan van de beginselen van behoorlijk bestuur, waaronder de motiveringsplicht en van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet).

Ter adstruering van deze twee middelen, zet verzoeker uiteen wat volgt:

“De door de Federale Overheidsdienst Binnenlandse Zaken Algemene Directie Vreemdelingenzaken genomen beslissing is volledig op onjuiste motieven gesteund is, bij gebreke aan een duidelijk onderzoek naar de ware toedracht van de zaak en is onjuist en onvoldoende gemotiveerd door middel van niet-bewezen veronderstellingen.

De Federale Overheidsdienst Binnenlandse Zaken Algemene Directie Vreemdelingenzaken meent ten onrechte uit de feitelijke situatie te kunnen afleiden dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie zou dienen te hebben en heeft ten onrechte de tweede asielaanvraag geweigerd om in overweging te nemen. Dat aldus voldoende bewezen is dat verzoeker aan systematische vervolging en bedreigingen in de zin van de conventie van Genève is blootgesteld nu hij meermaals werd bedreigd en opgesloten in een ondergronds kelder wegens zijn vermeende banden met “genbot7” en zijn kritiek op de missie van het leger in Somalië.

Verzoeker heeft wel degelijk bijkomende bewijzen bij van zijn problemen in zijn land van herkomst. Zo brengt verzoeker een rapport bij van Amnesty International waaruit blijkt dat er nog wel degelijk problemen zijn in Ethiopië en een document waaruit blijkt dat leden van Genbot 7 problemen ondervinden in hun land.

Het is voor verzoeker niet mogelijk om enig document bij te brengen van zijn opsluiting omdat dit op een illegale wijze gebeurde in de kazerne.

Verzoeker werd wel degelijk opgesloten in een ondergrondse kelder omwille van zijn uitspraken doch kan ik logischerwijze geen documenten van bijbrengen. Het ging hier niet om een officiële gevangenneming.

Nu stellen dat de bijgebrachte documenten onvoldoende nieuwe elementen inhouden is niet correct. Uit de bijgebrachte documenten blijkt duidelijk dat mensen met banden met Genbot 7 wel degelijk problemen ondervinden in Ethiopië,

Verzoeker kon slechts vluchten met behulp van een kameraad die hem bevrijd heeft. Verzoeker heeft alle documenten in zijn bezit meegedeeld zodat hier voldoende kan uit afgeleid worden dat hij wel degelijk problemen ondervonden heeft in zijn land van herkomst.

Dat de Federale Overheidsdienst Binnenlandse Zaken Algemene Directie Vreemdelingenzaken op basis van onjuiste motiveringen en onvolledige gegevens en na een overdreven summier onderzoek naar de ware toedracht van de zaak, meent te mogen veronderstellen dat verzoeker het bewijs niet levert, te voldoen aan de voorwaarden voor de aanvraag van een tweede asielaanvraag.

Dat zulks een onjuiste gevolgtrekking is nu is komen vast te staan dat verzoeker wel degelijk vreest voor zijn leven en tevens nieuwe dienstdoende bewijsstukken bijbrengt. Bij terugkeer is het leven van verzoeker dan ook ernstig in gevaar aangezien hij allereerst dien te vrezen voor de autoriteiten die hem viseren omwille van zijn vermeende betrokkenheid met Ginbot 7 en anderzijds nog steeds gezocht wordt door het leger die hem reeds met de dood bedreigd hebben en 10 maanden opgesloten hebben omwille van zijn uitspraken over de missie in Somalië. Verzoeker valt minstens onder de subsidiaire bescherming.

Verzoeker is echter van oordeel dat de bijgebrachte elementen wel degelijk nieuwe elementen vormen zodat zijn tweede asiel aanvraag in overweging dient genomen te worden. Verzoeker ziet zwaar af van de feiten die hij meegemaakt heeft en heeft er zelfs psychische problemen aan over gehouden.

Dat de Federale Overheidsdienst Binnenlandse Zaken Algemene Directie Vreemdelingenzaken aldus de regels van behoorlijk bestuur en de bepalingen van de Vreemdelingenwet heeft geschonden door onvoldoende grondig het dossier van verzoeker te onderzoeken.

Dat de Federale Overheidsdienst Binnenlandse Zaken Algemene Directie Vreemdelingenzaken op basis van het feit dat het geen nieuwe documenten zouden betreffen tot de vaststelling is gekomen dat er geen sprake zou zijn van een gegronde vrees voor vervolgingen in zijn land van herkomst in hoofde van verzoeker, omdat het verhaal niet geloofwaardig zou zijn bij gebrek aan enige nieuwe documenten.

Dat dit geen correcte gevolgtrekking is aangezien nu blijkt dat de neerlegde documenten niet eerder konden neergelegd worden en wel degelijk aantonen dat er in het land van verzoeker nog steeds problemen zijn.

De 2de asielaanvraag van verzoeker dient dan ook wel degelijk onderzocht te worden en heruit zal blijken dat verzoeker wel degelijk een gegronde vrees heeft voor zijn leven.

Het verhaal van verzoeker is wel degelijk geloofwaardig en er dient gekeken te worden naar de nieuwe bijgebrachte stukken die het verhaal van verzoeker ondersteunen.

Dat het in casu gaat om algemene documenten waarin de naam van verzoeker niet voorkomt doet niet ter zaken.

Het CGVS gebruikt dergelijke rapporten en documenten ook om aan te tonen dat de situatie verbeterd is in een land van herkomst.

Bijgevolg mag verzoeker deze documenten tevens bijbrengen om aan tonen dat er in zijn van herkomst noch wel degelijk problemen zijn en dat verzoeker vervolgd zal worden indien hij dient terug te keren naar zijn land van herkomst.

Tegenpartij gaat van een algemene situatie uit doch zonder enig onderzoek gedaan te hebben naar het specifiek geval van verzoeker en de werkelijke toedracht van de feiten en de plaatselijke situatie. Tegenpartij stelt dat de bijgebrachte stukken onvoldoende zijn om een tweede asielaanvraag te onderzoeken doch dit is een verkeerde gevolgtrekking die op niets gestaafd is..

Het is voor verzoeker onmogelijk om terug te keren naar zijn land van herkomst en tegenpartij heeft dan ook onvoldoende onderzoek gevoerd naar de ware toedracht van de feiten en heeft louter verwezen naar het feit dat verzoeker geen of onvoldoende nieuwe elementen zou bijbrengen.

In tegenstelling tot hetgeen tegenpartij beweert, had verzoeker geen andere uitweg meer dan het land te ontvluchten om alzo zijn leven veilig te stellen.

Aangezien verzoeker bijgevolg alle inspanningen heeft geleverd doch de enige uitweg voor hem was om te vluchten naar het buitenland zodat hij dan ook in België asiel heeft aangevraagd.

Dat tegenpartij dan ook zonder verder onderzoek naar de concrete situatie van verzoeker en zeer lichtzinnig heeft gesteld dat de tweede asielaanvraag van verzoeker niet in overweging genomen dient te worden.

De Federale Overheidsdienst Binnenlandse Zaken Algemene Directie Vreemdelingenzaken stelt ten onrechte dat er geen nieuwe elementen naar voor werden gebracht.

Het is zeer logisch dat bij terugkeer naar zijn land van herkomst verzoeker terug in gevaar zal zijn aangezien hij nog steeds gezocht wordt door de autoriteiten en tevens door het leger. Dit blijkt duidelijk uit de nieuw bijgebrachte stukken.

Het is aan tegenpartij om te bewijzen dat verzoeker geen gegronde vrees zou hebben om vervolgd te worden bij zijn terugkeer. Ook tegenpartij brengt een dergelijk bewijs niet bij dat verzoeker veilig kan terugkeren.

Het is tevens niet aan tegenpartij om reeds de inhoud van de stukken te onderzoeken. Het is het CGVS die ten gronde zal ingaan op de nieuwe bijgebrachte stukken door verzoeker. Tegenpartij gaat dan ook te ver in haar gevolgtrekking door te stellen dat verzoeker geen nieuw element aanbrengt.

Dat aldus onvoldoende bewezen is door de Federale Overheidsdienst Binnenlandse Zaken Algemene Directie Vreemdelingenzaken dat verzoeker geen nieuwe elementen aangebracht heeft

Dat dit niet getuigt van een behoorlijk bestuur.

Het is minstens aangewezen een verder onderzoek door de Belgische autoriteiten te doen voeren.

De Federale Overheidsdienst Binnenlandse Zaken Algemene Directie Vreemdelingenzaken gaat bijgevolg duidelijk te ver in haar gevolgtrekking en verzuimt haar beweegredenen voldoende duidelijk te maken.

Dergelijke houding van de Federale Overheidsdienst Binnenlandse Zaken Algemene Directie Vreemdelingenzaken is strijdig met de beginselen van behoorlijk bestuur.

Dat dit middel zodanig ernstig is dat de vernietiging van de beslissing zich opdringt."

"Er moet bovendien worden vastgesteld dat de Federale Overheidsdienst Binnenlandse Zaken Algemene Directie Vreemdelingenzaken haar beslissing motiveert zonder ook maar enig verder onderzoek te hebben ingesteld. De bestreden beslissing dd. 04.07.2011 werd slechts lichtzinnig en foutief gemotiveerd.

De Federale Overheidsdienst Binnenlandse Zaken Algemene Directie Vreemdelingenzaken vermoedt bepaalde feitelijkheden, zonder deze op grondige wijze te onderzoeken.

Op grond van deze korte motivering komt de Federale Overheidsdienst Binnenlandse Zaken Algemene Directie Vreemdelingenzaken tot het besluit dat de tweede asielaanvraag niet in overweging genomen kan worden omdat verzoeker onvoldoende nieuwe elementen bij zou brengen.

De Federale Overheidsdienst Binnenlandse Zaken Algemene Directie Vreemdelingenzaken zonder enige concrete bewijzen of elementen simpelweg dat er getwijfeld kan worden aan de algemene geloofwaardigheid van verzoeker. Er is echter onvoldoende onderzoek hieromtrent verricht en deze gevolgtrekking kwam dan ook zeer lichtzinnig tot stand.

De nieuwe bijgebrachte stukken ondersteunen het verhaal van verzoeker en houden wel degelijk nieuwe elementen in die op zijn minst dienen onderzocht te worden door het CGVS.

Verzoeker heeft alle documenten bijgebracht die zijn verhaal konden ondersteunen.

Verzoeker is niet in de mogelijkheid geweest om enige andere stukken bij te brengen aangezien hij door het leger op een illegale wijze werd vastgehouden zonder enige vorm van proces of verweer. Hij is slechts met hulp van een derde kunnen vluchten en heeft dan ook geen officieel document van zijn gevangenschap.

Louter op basis van dit feit stellen dat het verhaal van verzoeker bedrieglijk is, is niet correct en getuigt niet van enige ernst.

Hieruit nu afleiden dat het volledige verhaal en haar vluchtmotieven bedrieglijk zouden zijn, gaat te ver.

De bestreden beslissing is bijgevolg niet alleen gemotiveerd op basis van onjuiste en niet bewezen gegevens, zij is bovendien ook onvoldoende gemotiveerd bij gebreke aan een duidelijk onderzoek van

de ware toedracht van de zaak. De beslissing dd. 04.07.2011 van de Federale Overheidsdienst Binnenlandse Zaken Algemene Directie Vreemdelingenzaken is dan ook genomen met machtsoverschrijding.

Dit maakt dan ook een schending van de motiveringsplicht uit, strijdig met de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en de artikelen 52 en 62 van de Vreemdelingenwet.

Deze wet schrijft voor dat de overheid op straffe van onwettigheid van de beslissing in de akte die de beslissing zelf bevat ook de motivering voor de beslissing moet opnemen. Deze motivering moet bestaan uit de juridische en feitelijke overwegingen die aan de beslissing ten grondslag liggen. De motivering moet daarenboven afdoende zijn, dit wil zeggen draagkrachtig en deugdelijk.

De bestreden beslissing bevat geen uitdrukkelijke en voldoende motivering hetgeen een scheiding is van artikel 2 Wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Dat de bestreden beslissing niet de feitelijke en juridische overwegingen weergeeft waaraan zij ten grondslag ligt.

'De beslissing die steunt op onjuiste of op juridisch onaanvaardbare motieven is met machtsoverschrijding genomen¹ (RVST 04.03.1960, Brinkhuysen, nr. 7691. RVST, 30.09.1960, Janssens, nr. 8094, RVST 23.11.1965, Stad Oostende, nr. 11.519.)

Krachtens de wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen is het een substantiële vormvereiste dat motivering, en dan nog noodzakelijkerwijze een juiste en juridische aanvaardbare motivering, gebeurt van de door de overheid genomen beslissing.

Uit de voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing niet juist of juridische aanvaardbaar is en dat zij steunt op onjuiste, juridische onaanvaardbare en onwettige motieven en dat zij derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd is.

Er wordt enkel geargumenteed dat de bijgebrachte stukken onvoldoende nieuwe elementen zouden inhouden voor een 2de asielaanvraag te rechtvaardigen.

Er werd enkel verwezen naar eerdere beslissingen zonder ten gronde in te gaan op de nieuw bijgebrachte stukken die wel degelijke nieuwe elementen inhouden.

De bestreden beslissing werd dan ook zeer gebrekkig gemotiveerd aangezien er enkel wordt gesteld dat de bijgebrachte documenten van die aard zouden zijn dat zij de appreciatie van het CGVS niet zouden kunnen wijzigen. Dat het echter niet aan tegenpartij is om hierover reeds te oordelen doch wel aan het CGVS.

De bijgebrachte documenten bevatten wel degelijk informatie die nuttig kunnen zijn voor de asielaanvraag van verzoeker en verzoeker had deze documenten niet eerder ter beschikking zodat hij ze ook niet eerder heeft kunnen bijbrengen.

Dat verzoeker dienvolgens de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verzoekt de bestreden beslissing dd. 04.07.2011 van de Federale Overheidsdienst Binnenlandse Zaken Algemene Directie Vreemdelingenzaken te vernietigen."

De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en de in artikel 62 van de vreemdelingenwet neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164 171; RvS 27 juni 2007, nr. 172 821).

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan tot de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag wordt besloten.

In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name naar artikel 51/8, eerste lid van de vreemdelingenwet en naar het feit dat verzoeker zich opnieuw baseert op zijn initiële vluchtmotieven die nog steeds actueel zouden zijn, dat verzoeker omtrent de eerste asielaanvraag van zowel het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen, als van de Raad een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus kreeg, dat verzoeker een van het internet afkomstig rapport van Amnesty International 2010 aanbrengt, waarbij hij niet kan aantonen dat deze informatie betrekking heeft op zijn persoonlijke situatie, noch dat hij dit rapport tijdens de vorige asielprocedure had kunnen aanbrengen en dat hij ook nog een internetartikel over Ginbot 7 aanbrengt, waarbij wordt opgemerkt dat het niet van aard is de appreciatie van zijn asielrelaas gemaakt door het Commissariaat-generaal en de Raad waarbij werd vastgesteld dat er geen geloof kon worden gehecht aan zijn verklaringen, te wijzigen. Dat verzoeker geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin zij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980.

Dienvolgens moet worden vastgesteld dat verzoeker niet duidelijk maakt op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het normdoel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt tevens dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het normdoel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Verzoeker lijkt in zijn middel aan te geven dat de motivering van de bestreden beslissing echter niet afdoende en draagkrachtig is, waarmee hij een schending van de materiële motiveringsplicht aangeeft.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 51/8, eerste lid van de vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid, en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.”

Uit de hierboven weergegeven bewoordingen van artikel 51/8, eerste lid van de vreemdelingenwet kan worden afgeleid dat de gegevens die in het raam van een meervoudige asielaanvraag worden voorgelegd:

- nieuw moeten zijn, *i.e.* niet reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerdere asielaanvraag;
- betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen;
- relevant moeten zijn, *i.e.* ernstige aanwijzingen bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet;
- cumulatief aanwezig moeten zijn.

De bevoegdheid van de gemachtigde van de staatssecretaris beperkt zich in het kader van artikel 51/8, eerste lid van de vreemdelingenwet tot de vaststelling of de aangebrachte gegevens nieuw zijn of niet. In beide gevallen wordt hierdoor zijn bevoegdheid uitgeput:

- indien wordt beslist dat door de vreemdeling effectief nieuwe gegevens worden aangebracht in verhouding tot een eerdere asielaanvraag, wordt het dossier overgemaakt aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Die zal vervolgens de nieuwe asielaanvraag inhoudelijk onderwerpen aan een onderzoek in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Dit betekent dat de gemachtigde van de staatssecretaris zelf niet kan nagaan of er voldaan is aan de voorwaarden van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, aangezien hij hiervoor niet bevoegd is.
- indien wordt beslist dat er geen nieuwe gegevens worden aangebracht, wordt de nieuwe asielaanvraag niet in aanmerking genomen. Dit betekent dat deze asielaanvraag niet aan een onderzoek ten gronde, in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, zal worden onderworpen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

De Raad wijst er in de eerste plaats op dat verzoeker zelf aangeeft dat hij zich in het kader van zijn tweede asielaanvraag op dezelfde problemen baseert als bij zijn eerste asielaanvraag. De bewijslast dat de bewijsmiddelen nieuwe gegevens uitmaken in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet ligt bij de verzoekende partij (RvS 26 oktober 2006, nr. 163 610). Het komt dus bij uitstek aan verzoeker toe om aan te tonen dat de nieuwe elementen als "*nieuwe gegevens*" kunnen worden beschouwd, waar hij in gebreke blijft.

Verzoeker bekritiseert vooral de beslissing van het Commissariaat-generaal, alsook het arrest van de Raad waarin werd vastgesteld dat aan verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus dienden geweigerd te worden. Verzoeker betoogt dat hij wel bedreigd en vervolgd werd. Deze kritiek van verzoeker, die geen betrekking heeft op de bestreden beslissing, kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Voorts stelt verzoeker dat hij bijkomende bewijzen heeft aangebracht van zijn problemen in zijn land en vermeldt hij de twee documenten die hij heeft aangebracht.

Wat betreft het rapport van Amnesty International van 2010 stelt de Raad vast dat verzoeker niet ingaat op de concrete motivering van de bestreden beslissing, met name dat hij dit document eerder had kunnen aanbrengen, dit is voor het afsluiten van de laatste fase van zijn asielprocedure, hetgeen een duidelijke vereiste is voor het bepalen of verzoeker een nieuw gegeven in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet heeft aangebracht. Verzoeker stelt enkel dat hij dit document niet eerder kon aanbrengen, doch laat na uiteen te zetten waarom hij een internetartikel daterend van 2010 niet eerder kon aanbrengen. Verzoeker maakt niet in het minst aannemelijk dat hij dit stuk niet vroeger had kunnen naar voor brengen. Dit motief blijft derhalve gehandhaafd. Dit motief dat onbesproken blijft, schraagt de bestreden beslissing wat dit document betreft.

Wat betreft het document dat verzoeker heeft aangebracht met betrekking tot Genbot 7 stelt de bestreden beslissing dat het niet van aard is om de appreciatie van zijn asielrelaas gemaakt door het Commissariaat-generaal en de Raad, waarbij werd vastgesteld dat er geen geloof kon worden gehecht aan zijn verklaringen, te wijzigen.

Ten aanzien van de eerste asielaanvraag werd immers geoordeeld dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij geassocieerd zou zijn geweest met Genbot 7 en tevens werd ook vastgesteld dat verzoeker een aantal elementen heeft aangehaald die de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas in verdere mate aantasten. Het louter stellen dat uit de bijgebrachte documenten blijkt dat mensen met banden met Genbot 7 wel degelijk problemen ondervinden in Ethiopië ontkracht geenszins het motief van de bestreden beslissing dat "*dit document niet van die aard is dat het de appreciatie van het CGVS en de RvV inzake zijn asielrelaas kan wijzigen*". Dit algemeen document is immers niet van die aard dat het zou kunnen aantonen dat verzoeker wel degelijk geassocieerd was met Genbot 7. De loutere beschouwing van verzoeker dat het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen ook algemene rapporten en documenten gebruikt om aan te tonen dat de situatie verbeterd is in een land van herkomst, doet niet ter zake en kan geen afbreuk doen aan de motieven van de bestreden beslissing.

In zoverre verzoeker van oordeel is dat de Dienst Vreemdelingenzaken zijn bevoegdheid zou hebben overschreden door dit te stellen, wijst de Raad er op dat artikel 51/8 van de vreemdelingenwet de Dienst Vreemdelingenzaken weliswaar niet toelaat om aangebrachte gegevens aan een doorgedreven inhoudelijk onderzoek – een onderzoek ten gronde – te onderwerpen, doch niet uitsluit dat de bewijskracht van de aangebrachte elementen *prima facie* wordt beoordeeld (RvS 8 november 2002, nr. 112 420). Artikel 51/8 van de vreemdelingenwet laat immers slechts toe een herhaald verzoek in overweging te nemen indien er “*ernstige aanwijzingen*” bestaan voor een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of ernstige aanwijzingen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Of een aangebracht gegeven een “*ernstige aanwijzing*” inhoudt, hangt uiteraard samen met de bewijswaarde van dit gegeven. *In casu* is de gemachtigde niet verder gegaan dan de vaststelling dat verzoeker geen nieuwe gegevens heeft aangebracht en zet hij op omstandige wijze uiteen waarom hij dit meent.

Uit wat voorafgaat, blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris geenszins onredelijk te werk ging door te besluiten dat de stukken die verzoeker had neergelegd niet als “*nieuw gegeven*” kunnen worden beschouwd in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet, noch is er sprake van machtsoverschrijding.

Er werd geen schending van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet aannemelijk gemaakt. Verzoeker heeft niet aangetoond dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij de beoordeling van de tweede asielaanvraag is uitgegaan van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze tot zijn besluit is gekomen. De beslissing steunt op deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen. De materiële motiveringsplicht werd derhalve niet geschonden.

In zoverre verzoeker met de aanduiding van de schending van artikel 52 van de vreemdelingenwet een schending van de motiveringsplicht wil aanvoeren, wijst de Raad er op dat dit artikel betrekking heeft op de beslissingsbevoegdheid van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen en geen betrekking heeft op enige motiveringsverplichting. Verzoeker kan zich niet dienstig op de schending van dit artikel beroepen.

Evenmin is er sprake van de schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen noch van de formele motiveringsplicht.

Het eerste en het tweede middel zijn ongegrond.

In een derde middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 3 en 14 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna verkort het EVRM).

Ter adstruering van het middel zet verzoeker uiteen wat volgt:

“De tweede asielaanvraag van verzoek werd door tegenpartij niet in overweging genomen. Dit komt in principe neer op het feit dat verwerende partij van oordeel is dat verzoeker naar zijn land van herkomst kan worden teruggeleid.

De beschrijving van de feiten bevatten echter voldoende aanwijzingen dat verzoeker bij zijn terugkeer het slachtoffer zal worden van handelingen verboden door artikel 3 EVRM.

Door zijn land te ontvuchten is verzoeker eveneens blootgesteld aan represailles bij een eventuele terugkeer.

Door verzoeker terug te sturen naar zijn land van herkomst staat het vast, minstens is er een reëel risico, dat hij slachtoffer zal zijn van onmenselijke behandelingen.

Verzoeker vreest terecht voor zijn leven.

De bestreden beslissing houdt geen rekening met de gevolgen die zij veroorzaakt voor de veiligheid en de fysieke integriteit van verzoeker.

De maffia is immers nog steeds op zoek naar verzoeker en zal er niet voor terug deinzen om geweld te gebruiken opzichten verzoeker moest verzoeker terugkeren naar zijn land van herkomst.

Ook de Ethiopische autoriteiten willen verzoeker nog steeds vervolgen wegens zijn vermeende betrokkenheid bij Ginbot 7.

Een gedwongen terugkeer houdt een regelrechte bedreiging in voor het leven van verzoeker.

Dat dit middel dan ook gegrond is.”

In zoverre verzoeker de schending aanvoert van artikel 3 van het EVRM, dient de Raad vast te stellen dat de bepaling van artikel 3 van het EVRM vereist dat verzoeker doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, hij een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering en mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM zal immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing vinden. Degene die aanvoert dat hij dergelijk risico loopt, zal zijn beweringen moeten staven met een begin van bewijs zodat inzonderheid een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijk behandeling op zich niet volstaat om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM.

In casu hebben de beweerde problemen in het land van herkomst reeds het voorwerp uitgemaakt van een diepgaand onderzoek door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Hierbij dient te worden vastgesteld dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen aan verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus heeft geweigerd op 22 februari 2011. Ook in beroep werden de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker geweigerd. Verzoeker kan dan ook niet ernstig voorhouden dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst zal worden blootgesteld aan represailles op grond van de feiten die hij reeds heeft aangehaald ten tijde van zijn eerste asielaanvraag. Met zijn betoog maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat een terugkeer naar zijn land van herkomst een regelrechte bedreiging inhoudt voor zijn leven. Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Artikel 14 van het EVRM houdt het verbod van discriminatie in en luidt als volgt:

“Het genot van de rechten en vrijheden die in dit Verdrag zijn vermeld, moet worden verzekerd zonder enig onderscheid op welke grond ook, zoals geslacht, ras, kleur, taal, godsdienst, politieke of andere mening, nationale of maatschappelijke afkomst, het behoren tot een nationale minderheid, vermogen, geboorte of andere status.”

Verzoeker toont in geen enkel opzicht aan hoe de bestreden beslissing deze bepaling zou schenden. Hij geeft op geen enkele wijze aan hoe en op welke grond de bestreden beslissing zou leiden tot het maken van het in dit verdragsartikel verboden onderscheid.

Verzoeker maakt geen schending van artikel 14 van het EVRM aannemelijk.

Het middel is ongegrond.

In een vierde middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 5 en 8 van het EVRM.

Ter adstruering van dit middel zet verzoeker uiteen wat volgt:

“Het is duidelijk dat verzoeker bij zijn terugkeer niet in veiligheid zal zijn.

De vrees voor zijn leven is gegrond en van veiligheid is geen enkele sprake.

Nochtans houdt artikel 5 EVRM een verbod in van schending van persoonlijke vrijheid en veiligheid. Dit artikel zal zonder meer geschonden worden zodra verzoeker terug zou keren naar zijn land van herkomst.

De veiligheid en vrijheid van verzoeker is geenszins gewaarborgd in zijn land van herkomst, temeer vermits hij zijn land van herkomst verlaten heeft en hij zal bloot gesteld worden aan represailles wegens landverraad.

Verzoeker heeft geen inkomen en heeft geen plaats om te verblijven in Ethiopië.

Indien hij gedwongen zou worden om terug naar Ethiopië te gaan, heeft hij aldaar geen enkele bron van inkomsten en is hij zelfs niet in Staat om te zorgen voor de levensnoodzakelijke zaken.

Artikel 8 EVRM beschermt onder meer de eerbiediging van het recht op een familie- en gezinsleven, en de eerbiediging van het recht op een privé-leven.

Voor verzoeker is het quasi onmogelijk om in zijn land van herkomst een familieleven te leiden aangezien hij bij terugkeer zal opgesloten of vermoord worden.

Verzoeker heeft inmiddels een band opgebouwd hier in België en heeft zich geïntegreerd in de maatschappij en heeft hiervoor de nodige inspanningen geleverd.

Dat dit middel dan ook gegrond is.”

Waar verzoeker de schending aanvoert van artikel 5 van het EVRM, merkt de Raad op dat dit artikel een verbod van de schending van de persoonlijke vrijheid en veiligheid inhoudt en betrekking heeft op

de onrechtmatige vrijheidsberoving door arrestatie of gevangenhouding. Verzoeker herhaalt de vrees voor represailles en het gebrek aan inkomen en aan verblijfplaats als argumenten voor de aangevoerde schending. Aangezien verzoeker echter niet het voorwerp uitmaakt van enige vrijheidsberovende maatregel, stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vast dat de aangevoerde schending van artikel 5 van het EVRM elke juridische grondslag mist (RvS 5 januari 2007, nr. 166.371).

Voorts dient te worden opgemerkt, zoals reeds werd besproken in het derde middel, dat de beweerde problemen in het land van herkomst reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een diepgaand onderzoek door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en de Raad en dat aan verzoeker tot twee keer toe de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werden geweigerd. Verzoeker kan dan ook niet ernstig voorhouden dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst zal worden blootgesteld aan represailles wegens landverraad.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt wat volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

In casu stelt verzoeker dat hij in zijn land van herkomst geen familieleden zal kunnen leiden aangezien hij zal worden opgesloten of vermoord. Verzoeker toont echter niet aan dat hij er in België een familie- of gezinsleven op nahoudt, noch zijn er in het administratief dossier elementen die wijzen op een familie- of gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Waar verzoeker betoogt dat hij een band heeft opgebouwd met België en zich ondertussen goed heeft geïntegreerd, stelt de Raad vast dat verzoeker niet verder gaat dan dit betoog. Hij brengt niet het minste bewijs aan van zijn beweringen, zodat het voor de Raad onmogelijk is om vast te stellen of er *in casu* sprake kan zijn van een privéleven zoals bedoeld door artikel 8 van het EVRM.

Met zijn betoog maakt verzoeker geen schending van artikel 8 van het EVRM aannemelijk.

Het vierde middel is ongegrond.

In een vijfde middel beroept verzoeker zich op humanitaire gronden.

Ter adstruering van dit middel zet verzoeker uiteen wat volgt:

"Dat verzoeker alle banden heeft verbroken in zijn voormalig thuisland en riskeert om er mishandeld te worden door de autoriteiten en opgesloten te worden in de gevangenis. Verzoeker inmiddels reeds 1,5 jaar in België verblijft en hier reeds zijn leven opnieuw heeft opgebouwd.

Verzoeker is goed geïntegreerd en kent reeds goed Nederlands en Frans.

Indien het beroep tot nietigverklaring van verzoeker niet gegrond zou verklaard worden, dit een humanitair onrecht zou uitmaken.

Dienvolgens vraagt de verzoeker om in voorkomend geval de bestreden beslissing met betrekking tot hemzelf op humanitaire gronden te vernietigen."

Luidens artikel 39/69, § 1 van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een "uiteenzetting van feiten en middelen" bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden

ingeroepen. Onder “middel” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004 nr. 138.590, RvS 4 mei 2004, nr. 130.972, RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618). Verzoeker beperkt zich in zijn verzoekschrift tot een uiteenzetting van enkele feitelijke gegevens en kritiek op de bestreden beslissing, doch maakt nergens melding van de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel, noch van de wijze waarop de vermeende rechtsregel of het rechtsbeginsel zou zijn geschonden door de bestreden beslissing. Het vijfde middel bevat geen middel in de zin van het voornoemde artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet.

Het vijfde middel is onontvankelijk.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien september tweeduizend en twaalf door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU